

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku P. B.
przy uczestnictwie Parafii (...) w Ł. i A. S.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika A. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adw. A. W. ze Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w R.) kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika A. S. od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 27 czerwca 2019 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie jako przyczyny kasacyjnej oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątplivej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego, zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza art. 145 k.c. przez przyjęcie, że ustanowiona służebność drogi koniecznej stanowi „odpowiedni” dostęp do drogi publicznej, a sposób wyznaczenia drogi koniecznej uwzględnia potrzeby nieruchomości niemającej dostępu do drogi publicznej oraz uwzględnia najmniejsze możliwe obciążenie gruntów, przez które droga konieczna

ma przebiegać oraz interes społeczno-gospodarczy. Skarżący zakwestionował prawidłowość ustalenia, że dostęp do drogi publicznej na działce wnioskodawcy jest nieodpowiedni, skoro jego urządzenie wymaga jedynie wykonania stosownego wejścia do posadowionego na tej działce budynku. Podkreślił, że przeprowadzenie służebności drogi koniecznej w sposób przyjęty w zaskarżonym orzeczeniu stanowi ingerencję w jego w prawo własności i stanowi obciążenie ponad miarę.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera istotnych argumentów jurydycznych, w rzeczywistości sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy. Nie pozwala to na uznanie, że jest uzasadniona w stopniu oczywistym. Ponadto, odnosząc się do okoliczności konkretnej sprawy, zmierza jedynie do uwzględnienia indywidualnego interesu skarżącego, jest zatem pozbawiona publicznoprawnego waloru, nie spełniając tym samym przesłanki uzasadniającej przyjęcie jej do rozpoznania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni przez pełnomocnika ustanowionego przez Sąd z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w związku z § 16 ust. 4 pkt 2 oraz § 11 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18).